

שושנה בורכרט ז"ל

בת ליבה-אהובה ושלמה ציפלבין ז"ל

נולדה: ז' אלול ה'תרע"ב - 20.08.1912

עלתה לארץ: ב' אב ה'תרצ"ה - 01.08.1935

נפטרה: כ"ג אדר ה'תשנ"ח - 21.03.1998

ארבע בנות ושלושה בנים נולדו לליבה-אהובה ושלמה ציפלבין מהעיירה דנילובין שבפולין. האם, עקרת בית מעולה והאב סוחר תבואות, קונה, מוכר ומפרנס את משפחתו בצניעות, כמו שסיפרה שושנה עצמה לנכד.

שושנה זכרה גם במעומעם את הימים הקשים כשהייתה פעוטה בעת שפרצה מלחמת העולם הראשונה. ימים של מחסור ורעב. אח"כ היא זכרה שגדלה כמעט כבת יחידה בבית הוריה, כיוון שהאחים הגדולים ישראל ודבורה כבר עלו ארצה, וגם האחות שרה יצאה להכשרה, אח בוגר נשוי באמריקה ואח ואחות נוספים נשואים ומתגוררים במקום אחר. ושושנה עצמה מסיימת את לימודיה בביה"ס, עובדת כפקידה, מצטרפת לתנועת "החלוץ" והיא גם חברה ב"ליגה למען איי העובדות".

לבסוף היא מצליחה להגשים את חלומה, ובקיץ 1935 היא מגיעה לארץ כתיירת, מה שעולה לה בכסף רב כדי לקבל את אישור הכניסה לא"י, כמובן שמיד היא שמת פעמיה אל קיבוץ גשר, כדי לפגוש את ישראל ודבורה שהקדימו אותה.

שושנה נקלטה במהירות, העובדה שהיא אחותו של **ישראל אביבי** מראשוני הפלחים ממקמת אותה מיד ב"מקום טוב" בחיי החברה. אבל שושנה לא מנצלת את הזכות הזו, אלא כובשת לה את מקומה בזכות חריצותה בעבודה קשה ובמסירותה. כשמחפשים מתנדבים ל"כיבוש העבודה" ל"פלוגת הקבה"מ" שעובדת בים-המלח ובונה שם את מפעל האשלג, שושנה מתנדבת כמובן והיא בין הבחורות המבשלות. שם בערבים הקסומים שעי"י ים המלח נקשרה ידידות בינה לבין מי שיחיה בעלה שלמה בורכרט ז"ל.

הימים ימי מאורעות תרצ"ו 1936, מצב הביטחון קשה ושושנה כמו יתר חברות הקיבוץ לומדת לאחוז בנשק המגן, יוצאת לשמירה... לאחר שחזרה מסדום וים-המלח, פנה אליה המזכיר לעבוד במחלבה, כי התברר שיש הפסדים מהחלב של עדר הצאן, ועלתה המחשבה שאם יעשו מהחלב הזה גבית ברינזה, תעלה הרווחיות. שושנה נסעה ל-3 שבועות של השתלמות מעשית בקיבוצים שכבר יודעים את המלאכה. היא חוזרת ומתחילה לייצר גבינה מצוינת. שלמה שמחזר אחריה, מגיע לאחר שעות עבודתו גם למחלבה כדי לעזור לה בהפיכת התבניות הכבדות של חריצי הגבינה. את הברינזה חותכים אח"כ ואורזים בתוך פחים, שישלחו ל"תנובה" בחיפה, וחלקם אף ליצוא, כשתעלה על שולחנם של תושבי דמשק.

רווחיות הענף עולה. שושנה מתגברת על הקשיים, גם של חליבת הכבשים בשעה 01:00 בלילה, וכשיש פחות עבודה בסוף העונה, היא מטפלת בילדים.

יש שנים שהיא יורדת לנגב כדי לבשל לפלחים הזורעים וקוצרים את אדמותינו שם. ובינתיים, בתוך כל העשייה המרובה, היא מוצאת זמן להחליט להינשא לשלמה. הם נישאים אצל הרב קורן זצ"ל שהשיא באותו יום באשדות יעקב בבת-אחת 12 זוגות! אח"כ נולדת לזוג האדמוני - המוזהב בת יחידה - חדוה (כשמה כן היא), שירשה מהוריה את השער האדמוני עם החינוך והצחוק.

אמנם לא תמיד היה הכל מלא חיוכים וצחוק, ובמלחמת השחרור, ספרה שושנה, ששלמה היה אי שם עם הלוחמים והיא עצמה נשארה עם 25 החברות שהשאירה המפקדה עם הכוחות הלוחמים, וחדוה - הילדה שנותקה משני הוריה בעקבות "הפינוי", חלתה עד שלא הייתה ברירה אלא להזעיק את אמא שושנה שתטפל בבתה עד שתחלים.

והזמן ממשיך לזרום, עדר הצאן נמכר, שושנה, כמו כל החברות, מתבגרת, ומטיפול בילדים היא עוברת לטפל בבגדיהם במחסן בית ילדים. בתקופה האחרונה מאז ששלמה חלה ועד שנפטר לפני כחצי שנה, הייתה מגיעה למועדון היצירה לעסוק מעט במלאכת יד.

עם מותה של שושנה - תם פרק בסיפור חייהם של בני משפחת ציפילביץ - ישראל, דבורה ושושנה. שלושה חלוצים חרוצים שנתנו ותרמו את כל כוחותיהם באמונה ובמסירות לבניין הקיבוץ הזה.

כבת 85 הייתה במותה, שבעת שנים של עבודה קשה, לילות של שמירה וחליבה בדיך. ימים של שמחה וצחוק, של היותה חלק משבט חשוב ורציני, של היותה אם משפחתה הקטנה שהניבה נכדים ונינים, שהביאו עמם המון נחת בכל ביקור.

צר כל-כך שהסוף היה כה כואב ועגום, ועוד בטרם עברה שנה מיום מותו של שלמה. חיזקו ואימצו חדוה וכל בני משפחתה, ממשיכי השושלת האדמונית עם החינוך.

בהערכה רבה
 עמליה ד.